

FÀTIMA

Una vegada hi havia una parella de berbers que vivien al desert. La seva feina consistia a travessar-lo una vegada i una altra. A vegades portaven menjar i animals d'un oasi a un altre. O també acompanyaven viatgers que volien travessar el mar de dunes, sense risc de perdre's. A la parella de berbers els agradava molt viure al desert. De dia hi feia calor, i t'hi havies de saber orientar. Però de nit la fresca treia el cap, i les estrelles brillaven més que en qualsevol altre lloc del món.

La parella de berbers va tenir una filla. Era una nena molt bonica i desperta, però quan el seus pares la van veure, no van saber quin nom posar-li. Per més voltes que hi donaven, no en treien l'entrellat de com s'havia de dir...

ETS ÚNICA, FÀTIMA

“No fa cara de dir-se Amina com la seva tieta”, deia la mare. “Ni tampoc de dur el nom de Zaida, com la meva àvia”, deia el pare. Ni tampoc de dir-se Nura, ni Iris, ni Jala, ni Karima, ni Rania. I l'un per l'altre, no trobaven cap nom prou bonic per a la nena. I com qui dia passa, any empeny, el temps va anar passant, i la nena va créixer sense tenir un nom.

Un dia, quan ja tenia set anys, la nena va preguntar als seus pares: “com és que no tinc nom?”. Els seus pares li van explicar que encara no n'havien trobat cap que els hi agradés prou per a ella, i la nena es va afligir molt. Es va anar posant moixa, i com que no tenia nom, es va anar tornant invisible. Primer es va difuminar una mica. Però al final, era tan transparent, que ningú no la veia.

Que trista que estava... Es preguntava: “per què tothom té nom i jo no? Fins i tot la meva nina en té, es diu Najat. Per què jo no en puc tenir?”.

Però ser invisible també tenia coses bones per la nostra nena. Veia tot el que feia tothom, sense que ningú no la veiés a ella. Una vegada va enxampar el seu amic Nasser dient “tifa, llufa” a la seva àvia. L'àvia va renyar-lo “no s'han de dir paraules lletges”, però la nostra nena va veure com a l'àvia se li escapava el riure per sota el nas. També va descobrir que el seu tiet Hassan estimava molt el seu camell, i quan es pensava que ningú els veia, li deia que era el camell més espavilat del món, i que si fos per ell, li faria un monument al millor camell del món.

Fins que un dia, la nostra nena es va fer tan invisible, que es va acabar perdent. Quan els seus pares se'n van adonar, es van posar molt tristos. La cridaven desesperats: “Neeenaaa! Fillaaaa!”. Però la nena no apareixia. Com es lamentaven el pare i la mare de la nena... “Res no ens la substituirà”, deia la mare. “Ens vam equivocar molt”, deia el pare. “Ens pensàvem que havia de tenir un nom molt especial, i ens vam oblidar que d'especial ja ho era ella”. “Era la nostra filla, i era única”. Tan bon punt la mare va dir aquesta paraula, la nostra nena va aparèixer al costat del seus pares. Quina alegria que van tenir quan la van poder tornar a abraçar. “Perdona'ns”, deia la mare. “T'estimem molt i no volem que tornis a desaparèixer”, deia el pare.

Aquella mateixa nit, els pares van decidir posar-li Fàtima a la nostra nena. Fàtima vol dir “única”, i també “esplèndida”. I és que per als pares, els seus fills sempre són, ni més ni menys, que únics.

Quan la Fàtima es va fer gran, va ser una noia molt feliç. Va continuar travessant el desert una vegada i una altra amb els seus pares, i dels temps en què no tenia nom, en va conservar una habilitat que poques persones tenen... Quan volia, se sabia fer fonedissa com per art de màgia. I tan bon punt la cridaven, apareixia brillant i bonica com era. Com un miratge del desert, però de veritat.